Василь Мартин – голова учнівської ради ДПТНЗ „Мукачівський професійний аграрний ліцей ім. М.Данканича”
Олександр Дзямко – член учнівської ради

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!..

“Пам’ятайте героїв.
Пам’ятайте війну.
Не для чорної помсти – для
правди людської.”
М. Артеменко

Важко писати про війну. Але не писати не можна. Мусимо знати болючі сторінки історії, аби не притупилась історична пам’ять. Заради майбутнього мусимо пам’ятати живих і полеглих героїв. 2014 рік увійшов у історію України чорною датою, датою війни. Хто підрахує її втрати? У скількох сім’ях не дочекалися годувальника? А скільки навіки зламаних людських долей? А скільки загиблих військових і мирних жителів? За всім цим стоїть страшне слово «війна». Як же страшно і не зрозуміло, коли через багато десятиліть після жахливої 2-ї світової, Україна знову втрачає кращих своїх синів. Спочатку - на барикадах Майдану, тепер - в окопах Донбасу!

В народі кажуть, що людина живе до тих пір, поки її пам’ятають. До таких належить і закарпатець Василь Лавкай (на фото), який віддав своє життя за мир і спокій на рідній землі. Наша розповідь про нього.

26 червня 1984 року на Мукачівщині в селі Клячаново, в звичайній

робітничій сім'ї народився довгоочікуваний син Василь. Мати - Марія Василівна, працювала тоді на соковому заводі, батько - Василь Васильович, працював водієм. Ще було двоє старших сестер - Віталія та Оксана. Батьки виховували дітей дисциплінованими, відповідальними та охайними. Кожен, враховуючи, наймолодшого Василька, вмів поратися з домашнім господарством та допомагати батькам в побутових справах. Дитинство Василя проходило на природі, було повне свободи, тому з раннього віку він швидко навчився плавати, збирати гриби, рибалити. Тоді і народилася його любов до природи та всього живого.

Навчався Василь в Клячанівській ЗОШ І-ІІІ ступенів з 1991 по 2001 рік. Він був спокійною і добросердечною дитиною, завжди заступався за слабших в класі. А ще був дуже щедрим: цукерки, печиво й інші смаколики - для однокласників, сусідських дітей, друзів.

90-ті роки та й початок 2000-х були скрутні. Відразу після закінчення школи Василь пішов працювати на лісопильню. Він був трудолюбивий і хотів допомогти своїй сім'ї, тому не цурався важкої роботи. Змолоду здобув багато корисних навиків, і став справжнім майстром в будівництві, ремонті, в сантехнічних роботах. Не було такої справи, яку б він не міг виконати. Також працював в Києві, де й досі його згадують, як хорошу, привітну людину та майстра на всі руки.

В 2014 році одружився. Згодом народилася у молодих гарна донечка Арінка. У рік, коли народилася Арінка, спалахнула вогнем війни на Сході Україна. І ідилія в родині Лавкаїв раптом закінчилась... Ні на хвилину не замислюючись, Василь вирушив добровольцем захищати Україну. Зробив це тихо, можна сказати - приховано, щоб не засмутити рідних. Він не втік за кордон, а взяв в руки зброю. Він був би зразковим та люблячим татом для своєї доньки, якби так рано не пішов з життя.

10 серпня 2015 року під час оборони позицій 72-ї механізованої бригади в районі села Старогнатівка Волноваського району Василь загинув під артобстрілом від уламкової скрізьної рани голови. Ця сумна звістка

потрясла рідних, їх життя вже не буде таким, як раніше. Родина втратила сина та брата, а маленька донечка - тата. Похований Василь в рідному селі на Клячанівському кладовищі. Попрощатись з ним прийшло багато рідних, друзів, колег та знайомих, в серцях яких він залишив теплий слід.

За активну громадську позицію та особистий внесок у захист територіальної цілісності держави Василь нагороджений відзнакою ДУК ПС “Бойовий Хрест Корпусу”, грамотою та подякою громадської спілки “Всеукраїнське об'єднання учасників бойових дій та волонтерів АТО” (посмертно). В 2016 році вулицю Ворошилова в рідному Клячанові перейменовано на честь Василя Лавкая. Спасибі, тобі Герою, за подвиг, за те, що не пошкодував віддати за нашу волю і незалежність найцінніше – своє молоде життя.

“Коли твій зір погас, і серце перестало битись, став найстрашнішим днем для нас, і ми не зможемо з цим змиритись,” - говорить надпис на

надгробній плиті, який передає весь біль та смуток родини від втрати дорогої та рідної людини. Ніколи не згасне світло твоєї душі, дорогий Василь.

Чи Героями народжуються, чи ними стають? Одвічне запитання, на яке немає однозначної відповіді. Не піддається сумніву тільки одне: вони завжди особливі – від першої і до останньої миті життя. Тож Героями народжуються чи ними стають? Ніхто цього не знає достеменно. Не піддається сумніву лише одне: “Герої не вмирають!”